

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Bituricensi Archiepiscopo, Episcopo Nivernensi, & Abbati Cluniacensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

rum, malitiam detestandam si quando juxta debitum &c. *in eundem modum ut supra usque in finem.* Datum ut supra.

Eidem.

Cum pro questione archidiaconatus Veronensis Ecclesie de quo dilectum filium G. Subdiaconum nostrum Canonicum basilicæ beati Petri investierat dilectus filius G. tituli sanctæ Mariæ Trans Tyberim Presbyter Cardinalis, cum in Lombardia partibus legationis officio fungeretur, tu & idem G. in nostra essetis præsentia constituti, & coram nobis & fratribus nostris super attestationibus questionis ejusdem, quæ de mandato nostro fuerunt in Lombardia receptæ, fuisset aliquandiu disceptatum, tandem eodem G. omni juri quod ex institutione facta per Cardinalem prædictum & electione per Canonicos Veronenses in Archidiaconum Veronensem habebat, in manibus venerabilis fratris nostri Octaviani Ostiensis Episcopi & dilectorum filiorum B. tituli sanctæ Cæcilie & I. tituli sanctæ Priscæ Presbyterorum Cardinalium renuntiante omnino tu & idem G. eorundem Episcopi & Cardinalium de licentia nostra vos arbitrio commisit, qui deliberato consilio dictum G. Canonicum Veronensis Ecclesie instituere curaverunt, & ad augmentandos redditus ejus in ipsa Ecclesia tantum dari eidem à te de redditibus episcopalibus præceperunt unde centum libras Veronenses recipiat annuatim. Nos igitur quod per prædictos Episcopum & Cardinales deliberatione provida de licentia nostra & communi fratrum nostrorum assensu dinoscitur esse factum, ratum habentes, eorum arbitrium, sicut est sine pravitare collatum, & ab utraque parte sponte receptum, auctoritate apostolica confirmamus & præsentis scripti pagina communimus. Nulli ergo. Datum ut supra.

Bisuricensi Archiepiscopo, Episcopo Nivernensi, & Abbati Cluniacensi.

Accedentes nuper ad apostolicam sedem burgenfes de Charitate contra venerabilem fratrum nostrum Altissiodorensis Episcopum querimoniam intenderunt, asserentes quod cum olim idem Episcopus in eos tanquam suspectos de hæresi excommunicationis sententiam promulgasset, ipsi tandem ad dilecti filij nostri P. tituli sancti Marcelli Presbyteri

Cardinalis apostolicæ sedis Legati præsentiam accedentes, juraverunt se mandatis Ecclesie parituros. Vnde Cardinalis ipse in Concilio apud Divionem habito præsentibus multis Archiepiscopis & Episcopis eos tam ab excommunicatione quam infamia prorsus absolvit, & pœnitentiam eis competentem injunxit, quam ipsi postmodum humiliter compleverunt. Cùmque sicut eis injunctum fuerat ad nostram præsentiam accessissent, de processu negotij per Cardinalem eundem redditi certiores, pro ipsis venerabilibus fratribus nostris Eduensi & bonæ memoriæ Matifconensi Episcopis & tibi, fili Abbas, nostras curavimus literas destinare, ut eos, qui ad præsentiam nostram accesserant, denuntiaretis auctoritate nostra catholicos & fideles, nec permetteretis eos ab aliquo super erroris infamia propulsari, dummodo nihil de cetero contra fidem catholicam machinentur opere vel sermone. Mulieres autem quasdam de Charitate, quæ pro simili causa nostro se conspectui præsentarunt, & nos eis feceramus beneficium absolutionis impendi, senes quoque ac valetudinarios, & mulieres, quos hæc infamie nota respererat, & propter hoc fuerant vinculo excommunicationis astricti, vestræ discretioni commisimus, ut statueretis de ipsis quod videretis secundum Deum & fidem catholicam statuendum. Verùm dictus Altissiodorensis Episcopus nec sic ab eorum molestatione desistens contra eos primò ad venerabiles fratres nostros Parisiensem, Sueffionensem, & Silvanectensem Episcopos, secundò ad dilectos filios Decanum Parisiensem, Magistrum scholarum Aurelianensium, & Magistrum P. Werel. literas impetravit. Cùm autem secundi judices attendentes quòd per literas directas ad ipsos primæ non fuerant literæ revocate, burgenfes ipsos à jurisdictione sua penitus absolvissent, intelligentes burgenfes ipsi quòd idem Episcopus malitiosè ageret contra eos, cum ut gravaret famam eorum, ad diversos judices literas impetraret, nec causam prosequeretur postmodum coram ipsis, ad nostram audientiam appellarunt. Superveniens autem supradictus Episcopus proposuit ex adverso quòd cum olim prædicti burgenfes super hæretica pravitare fuissent mala fama respersi, nec ipsius se voluissent conspectui præsentare, qui propter hanc causam frequenter ad villam eorum de Charitate cum multis viris religio-

K K k k ij

*Epist. 35.
Quomodo procedendum sit
adversus suspectos de hæresi.
Videlib. 2. epist.
63. 99. & lib.
10. epist. 206.*

sis accessit, in eos excommunicationis sententiam promulgavit, tandem verò ad villam eandem propter hoc bonæ memoriæ Senonensem Archiepiscopum cum quibusdam suffraganeis ejus adduxit; sed burgenfes ipsi eorum præfcentes adventum, se tunc temporis absentarunt. Archiepiscopus autem cum diem eis apud Altissiodorum assignasset, nec ipsi voluissent in ejus præfentia comparere, testes contra ipsos recepit, & eos tandem tanquam hæreticos condemnavit. Et licet in Concilio apud Divionem habito à Legato dicti burgenfes curaverint comparere, in eo tamen non de condemnatione ipsorum sed excommunicatione solummodo fuit actum. Præterea burgenfes ipsi injunctam sibi pœnitentiam non servarunt, sed factus est potiùs novissimus error priore deterior, cum participare postmodum hæreticis contra sacramentum proprium præsumpissent. Unde cum ipsi burgenfes in absolutione sua se tanquam hæreticos & publicanos petierint evitari si mandatis Ecclesiæ non parerent & injunctam sibi pœnitentiam non servarent, excommunicari meruerant & ab omnibus evitari. Licet autem dicti burgenfes proposuerint assertivè quòd nec priùs nec postea participassent hæreticis, sicut objectum fuerat ex adverso, tandem confessi fuerunt quòd quidam eorum, priusquam Legati se conspectui præfentassent, participarant eisdem, sed postmodum ab eorum communione curarunt penitè abstinere, injunctam sibi pœnitentiam adimplentes. Verùm Episcopus cum instantia postulabat ut vel ipsi articulos in quibus erraverunt, se fatentes errasse, proponerent in communi, vel testes reciperentur quos ipse produceret ex adverso. Cum igitur tanto in his sit sollicitius procedendum quanto sine fidei fundamento, quod superædificatur, minùs, immo nequaquam poterit prævalere, quia sine fide impossibile est placere Deo, discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatenus nisi dicti burgenfes publicè ac distinctè suum confiteantur errorem & profiteantur catholice fidei veritatem, & juxta vestra discretionis arbitrium sufficientem cautionem præfiterint, & satisfactionem exhibuerint competentem, testes quos idem Episcopus vel alius super hæretica pravitate, hæreticorum communione, vel pœnitentia non servata, vel aliis ad ipsum negotium pertinentibus, duxerit producen-

dos, accipere procuretis. Et si vobis de aliquo constiterit prædictorum vel alio quod ad damnationem eorum sufficiat, & tanquam ethnicos & publicanos mandetis ab omnibus evitari, commonentes attentius & efficaciter inducentes Principem secularem ut ex quo nos quod ad officium nostrum pertinet fuerimus executi, ipse quod ad eum pertinet exequatur, attentius provisuri ut si fidem diligitis, mandatum nostrum fideliter impleatis. Quòd si non omnes &c. duo &c. Datum Laterani I V. Idus Maij.

Tovino Magistro scholarum Aurelianensium.

Ecclisia sancti Austregisili Traciensis suo viduata Priore, & votis fratrum ipsius super electione faciendâ discordantibus invicem, tandem appellatione factâ partes ad nostram præfentiam accesserunt, quibus dilectum filium L. tituli sanctæ Crucis Presbyterum Cardinalem dedimus auditorem; in cujus præfentia dilectus filius magister P. de Vico, qui se à majori & saniori parte asserbat electum, taliter proponebat, quòd de consuetudine Ecclesiæ Traciensis existit ut cum eam Priore carere contingit, fratres ejusdem Ecclesiæ tres de Canonicis sancti Austregisili Bituricensis, quam tanquam matricem habent Ecclesiam & majorem, eligere ac nominare tenentur, Decanus verò & Capitulum ipsius majoris Ecclesiæ unum ex tribus nominatis, quem tamen voluerint, eis in Priorem assignant. Accidit ergo quòd Priore Ecclesiæ supradictæ defuncto, Canonici ejus ceperunt de substituendo Priore tractare, & cum omnes ferè in ipsum magistrum P. Canonici majoris Ecclesiæ convenirent, Decanus suus, qui ex familiari odio prosequabatur eundem, cecepit multis modis laborare qualiter posset impedire promotionem ipsius, quosdam ex Canonicis minoris Ecclesiæ precibus, quosdam minis studens revocare à proposito jam concepto. Sed major pars per ipsum magistrum suæ prævidens utilitatem profuturam Ecclesiæ, in suo constanter perseveravit proposito, & ipsum magistrum convocatis his qui vocandi erant, secundum consuetudinem minoris Ecclesiæ, in Priorem unanimiter nominavit, & nominatione illa majoris Ecclesiæ Capitulo præfentata, pars major ipsi nominationi favorem præbuit pariter & assensum, sicut idem magister per de-

*Epist. 16.
De electione
Prioris Traciensis.*